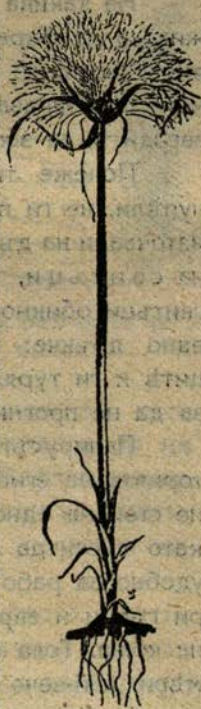

Но на камъни и плочи не могли да се пишатъ дълги съчинения, защото побирали малко редове. На тѣхъ могло да се издѣлбае само името на единъ прославенъ пълководецъ и да се разкажатъ по-важнитѣ случки отъ живота му. Хората, обаче чувствували нужда да записватъ по голѣми събития и да разкажатъ на поколѣнието, което ще ги наследи, всичко което тѣ сж преживѣли. И затова по-напредналитѣ народи постепенно изоставяли камъка и плочитѣ и търсили по-удобни сръдства за писане. Голѣма крачка напредъ въ това отношение направили египтянитѣ съ изнамирането на папируса.

Папирусътъ е блатно растение (трѣстика, камъшъ), което въ старо време вирѣло въ застоялитѣ води на рѣкитѣ. Стволътъ му е дебелъ колкото човѣшка ржка и високъ 2—3 метра; той е голъ и по форма тригъленъ, на върха завършва съ китка отъ листа. Отъ папируса фараонитѣ си правили сѣнка въ силния пекъ; съ вѣтрила отъ него се разхладявала египетската царица; отъ неговитѣ клончета майката на Моисея изплела кошничка, насмолила я, турила въ нея хубавото дете и го положила при брѣга на Нилъ. Но умнитѣ египтяни разбрали, че чрезъ това растение може да се обезсмърти славата на фараонитѣ, та почнали да го употребяватъ и като сръдство за писане. Коренището изкопавали и си приготвяли вкусенъ обѣдъ, а стеб-

Папирусъ.